

نشوم در هر چه نظر کنم مجالت بنم در هر که سخن کند خست
نشوم **رباعی** عشق آمد بر هر در دولت بخت و مهر کز این
در بر و کسب است مباد هم با معر انوبت به بیسع زد
هم با همه را معاد به سپرد او **قال قدس** **ولان ربی محو**
عزب از نهادی و فی الیک طبع ما غره هم بقال مرتباً
اذا کلام علی بغیر خاسته و الیک اصحاب لابل و کله و
یمتد بر خستای قصده و نیز در سواه کسسته جهت بکند
وی را مارا رباب چهارم غره فرا و مفره زبان کرد و
از بابل ول و اسم الفاعل بضم و فتح و میگوید اگر جمع شد
سواران قصد خاک بوسی زمینی کنند که آن شراب با
بافت شود و در مسیله ایشان مار کزیده باز هر چه
بود هر آینه زهرش مفره نتواند رسانند و جاشی
هلاکش نتواند چشاند **رباعی** باز که بقصد زلف کمال
رو مدگر رحمت از خشک خاکش او مار کزیده بگذرد
خاکش آن خال دهد خاست تریاکش و مرشاید که

که مراد شرح نام و در سکه آن باشد که اگر جمعی از دو نمند
بر چشمان شوق سوار قصد زیارت خاک نهادار کنند که
سپردادش مفرش تا آن باده پاک افتاده باشد و حال
آنکه در سبک نظم انجم آفت رسیده بود و ما نفس هوا
نفس کزنده و زهر نفع حبه تا حشیده که با این دم
مراقت زنده و قدم موافقت نهد هر آینه آن زهرش
زبان ندادد و کزنده زبانه چسبند اینم طائفه مار کزیده
کام نفس و هوا و زهر چسبیده کام حبه تا تریاق
اکبرت بلکه از تریاق اکبر نافع تر **رباعی** قوم که حی است
تبدل هفتان نام سردار سرکش از خدشتان آنرا
حشید زهر افاق از مفره خاست تریاق و ده حجتان
وقال قدس **و لورک از عرف سما** **علا جین معصا**
من ابراهیم **رکم** **عک** **او کذا** **الحا** **کتب** **رقا** **رقبه**
افسوس کزین از باب دوم اصحاب المصیبه ساینده و را
مصیبت جن از جنونا و من الله فموجوبه و لا یمن